Ч. 263 Середа 24 падолиста (6 грудня) 1899. Рік IX

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	зр.	2·40
на пів року	„	1·20
на чверть року	„	—·60
місячно . .	„	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	зр.	5·40
на пів року	„	2·70
на чверть року	„	1·35
місячно . .	„	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Делеґациї. — З Ради державної. — Угодові конференциї.)

На вчерашнім засїданю австрийскої делеґациї промовляв п. Вольфгардт, і виступав горячо в обороні тридержавного союза. По нїм забрав голос мінїстер заграничних справ ґраф Голуховский, аби відповісти на закид п. Крамаржа що-до впливу спільного мінїстерства на внутрішну полїтику австрийску. Бесїдник заявляє, що заслугує радше на признанє за то, що спільне правительство стоїть осторонь внутрішної полїтики, так як то приписує закон. Мінїстер пригадує, що минувшого року відмовив жаданю в тім напрямі, і що саме п. Крамарж був тодї того погляду, що обіцяв єму голосувати за вотум довірія для спільного правительства під услівєм, коли оно не буде мішати ся до внутрішної полїтики. Висказ, немов би мінїстер не мав для народу ческого тих симпатий, яких би Чехи справедливо могли надїяти ся, уважає бесїдник хибним. Цїлком собі не пригадує, щоби коли небудь зробив щось такого, що могло би оправдати такий закид. Противно, він добре знає, що при помочи працї і інтелїґенциї ческий нарід, котрого значінє для Австриї бесїдник в цїлости оцїнює, здобув високий степень цивілїзациї. Бесїдник може лиш горячо бажати того, щоби оба народи, примушені жити побіч себе, жили в спокою і згодї, а кождий факт, що має в собі услівя зближеня обох народів, витає бесїдник з найбільшою радостию, а внутрішні незгоди і спори не переходять попри него без враженя. Як звичайний горожанин держави, а тим більше як спільний мінїстер, котрому віддана опіка над значінєм Австро-Угорщини на вні, мусить глубоко жалїти над внутрішною незгодою. Надїє ся длятого, що вже вскорі прийде до уздоровленя тих відносин, які лиш шкоду приносять інтересам монархії. Відтак сказав ґр. Голуховский, що з одної сторони замічено як незвичайну появу, що мінїстер так основно говорив о тридержавнім союзї. На гадку бесїдника не можна забувати на те, що тридержавний союз єсть підставою нашої полїтики, коли хоче ся подати вірний образ внїшних відносин. Делеґация ухвалила мінїстрови Голуховскому вотум довірія. — Слїдуюче засїданє в середу.

Засїданє палати послів розпочало ся аж о 1-ій годинї. Ново вибрані посли др. Цвиклїньский і др. Біндер зложили посольске приреченє. Молодочех п. Шварц поставив наглячe внесенє, аби з огляду на случаї знущаня над дїтьми — як то виказали процеси Гумлїв і Кучерів — вибрано окрему комісию, для обдуманя відповідних змін в законї. З черги приступлено до дневного порядку т. є. до дальшої дискусиї над буджетовою провізориєю. Забрав голос Молодочех пос. Шїлений. Говорив насамперед якийсь час по чески відтак по нїмецки. Доказував, що мимо зміни правительства не змінили ся відносини парляментарні ні позапарляментарні. Віддано ґерманїзаторам кабінет і знесено для них язикові розпорядженя. Обиджено чувства ческого народу, викликано огірченє серед найвірнїйших горожан держави. Правительство теперішне не визначує ся нї полїтичним розумом нї розвагою. Відтак жалує ся бесїдник на кривди Чехів на Мораві. Шїлений говорив чотири години, а єго бесїда була мішаниною без ладу, аби лиш убити час. Вкінци коли о годинї $4\frac{1}{2}$ надійшла зі Львова вість о смерти Фр. Смольки, перервав бесїдник свою промову, а голос забрав др. Фукс і так сказав: Не були ми неприготовлені, а однако глубоко і болючо діймила нас вість о смерти президента Смольки. Болїємо над смертию того мужа, котрий мимо того, що вже від кількох лїт не засїдав в тій високій палатї, однако перед тим будучи довгі лїта членом, а довший час також президентом тої високої палати, займив серед нас так визначне становище, що ми повинні память того мужа і єго смерть почтити торжественним актом жалоби в тій сали. Бл. п. президент Смолька був сильною і видаючою ся личностию, чоловіком перенятим найглубшим почутєм обовязків, як вірний син великого народу, до котрого належав цїлою силою і цїлим серцем, був вільнодумним полїтиком сьвідомим цїли. До того найкрасші прикмети серця і глубокого чувства приковували до него щиро і тревало всїх, котрі мали нагоду близше єго пізнати. Франц Смолька закінчив своє довге і богате в дїла житє. Нема єго вже між нами, але ми о нїм не забудемо, задержимо єго всї в щирій сердечній памяти. Панове! На знак жалоби повстали виз місць, позвольте менї, аби я той обяв чести замістив в урядовім протоколї нинїшного засїданя. —

4)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлийского — Родриґа Оттоленґі.)

(Дальше).

Барнес попращав ся і пішов. Мічель противно задержав ся хвильку в дверех і дивив ся за ним аж до хвилї, як той війшов до будинку стациї міскої зелїзницї, відтак оглянув ся довкола осторожно і пішов скоро в напрямі шестої дїльницї. Колиб був оглянув ся поза себе, був би може побачив, що той чоловік, що зник в сїнях супротивлежного дому, війшов звідтам і пішов за ним.

Оба були вже в дорозї яких пять мінут, коли Барнес знов з'явив ся на тім самім місци і війшов до дому, в котрім перед хвилею задержав ся другий аґент. Оглянув пильно двері і вскорі єго око найшло, чого глядало. Там стояли легко начеркнуті оловцем слова: „Всхід. Трийцята улиця ч. 112". То було всьо, але Барнес зрозумів, що Розу Мічель слїджено аж до згаданого дому і що адреса годила ся з тим, що она єму сказала. Отже знав, що на всякий случай можна єї буде віднайти.

„Вільзон дуже бистрий" — гадав Барнес — „цїлком незле то зробив. Побачив мій знак, записав адресу і зник в сам час. Здивує мене, як єму не удасть ся не стратити з очий того хитрого гультая! Ба, може я перецїнюю того Мічеля. На кождий случай мушу єго нинї лишити Вільзонови, бо друг Петтінджіль займе менї ще богато часу".

Пів години опісля був вже в своїм бюрі і відбував конференциї з своїми помічниками.

Тимчасом Вільзон ішов все за Мічелем улицею Бродвай аж до театру касина, де тамтой купив собі білет, відтак пішов в напрямі пятої дїльницї і задержав ся перед одним домом. Тут кивнув двірникови головою, взяв свій ключ і війшов на сходи; видко мусів тут мешкати. Вільзон не мав вже дальших поручень. Лиш з руху головою назад свого шефа, мусів прийти до пересьвідченя, що єму поручено замінити ся в тїнь того пана, а в такім случаю єго обовязком було робити то дальше аж до нових поручень.

Той дім в пятій алеї не легко було мати на оцї, скоро єго мешканець знав, що єго слїдять, бо дім той мав три виходи: один на Бродвай, один на Двайцяту трету, а один на Двайцяту четверту улицю. Вільзон був певний, що Мічель доси не замітив єго і що куди небудь вийде, лишить у двірника ключ. То мав все на увазї. Не минуло і пів години, коли появив ся дожиданий, і як Вільзон предвидів, віддав свій ключ і вийшов з каменицї на улицю Бродвай. Дійшовши до Третої алеї, почав виходити на сходи, що вели до зелїзничого двірця надміскої зелїзницї; Вільзон мусів то само зробити. Оба всїли до одного поїзду, Мічель до першого, Вільзон до послїдного воза. На Сорок другій улици Мічель вийшов з поїзду і перейшов через міст. Однако замість поїхати поїздом, що лучив ся з центральною стациєю, як можна було того надїяти ся, перетиснув ся крізь глоту на головний шлях і війшов до поїзду, що ішов до дальшої части міста. Вільзонови удало ся втиснутись до того самого поїзду, але рівночасно стало єму ясно, що єго жертва або щось замітила, або була незвичайно осторожна. Та сама гра повторила ся кілька разів, аж вкінци Мічель при улици Сорок другій війшов до поїзду ведучого до головного двірця. Цїле єго поведенє було видко лиш наслїдком осторожности; не замітив своєї тїни і їхав до свого властивого місця. Мічель всїв першими дверми ваґона і сидів спокійно в розї, коли Вільзон переходив, щоби дїстати ся до дверий на другім кінци. Зараз потім кондуктор замкнув двері від сторони Вільзона і потягнув за шнур від дзвінка. Мічель зірвав ся як блискавиця і вискочив з ваґона, саме в хвили, коли поїзд рушав і віз зачудованого і оголомшеного Вільзона.

То був тяжкий удар для него, бо дуже єму на тім зависїло, аби прислужити ся свому настоятелеви; але коли пригадав собі на всьо що в послїдних годинах дїяло ся, не міг зрозуміти, в який спосіб міг був перешкодити утечи Мічеля, котрий як найочевиднїйше стремів до того, щоби скрити ся перед тим, що єго слїдив. Колиб Вільзон був знав щось близшого о тім чоловіцї, був би може відгадав місце, до якого тамтой ішов, випередив єго і знов попав би на слїд. Але тимчасом загряз і міг лиш голосно клясти.

Не могучи навіть вгадати місця, куди Мічель пішов, пробовав хоч предвидїти коли верне, бо час єго неприсутности міг бути для Барнеса важною вказівкою. В тій цїли станув собі

Слів дра Фукса вислухала Палата стоячи. По нім промовив др. Катрайн: Саме почули ми з уст президента сумну вість, що помер бувший президент тої високої Палати так загально і глубоко поважаний. Францови Смольці судило ся осягнути преклонного віку, але мимо того, що ми знали, що его дні вже почислені, то однако та вість глубоко нас діймила. Гадаю, що висказую чувства всїх тут зібраних, ставляючи внесене, аби Палата ухвалила вислати яко своїх представителів на похорон Смольки президента з депутациею зложеною з двох членів з кождої сторони тої Палати. — То внесене принято одноголосно, почім президент замкнув засїдане. — Слїдуюче відбуде ся нинї о годинї $11^1/_2$. — Зараз по засїданю Палати зібрали ся всї клюби на нараду для обговореня способу, як почтити память Смольки. Поки що лиш Коло польске і клюб молодоческий ухвалили вислати на похорон депутациї. Коло польске призначило до депутациї панів: Абрагамовича, Дулембу, Левицкого і Вайґля. Іменем Кола промовить п. Вайґель. Клюб молодеский вибрав до депутациї послів Янду і Жачка. Крім того президия Палати і парляментарні клюби повисилали до родини покійника кондоленцийні телеґрами.

З руских товариств.

Справоздане з дїяльности „Шкільної Помочи" у Львові.

Дня 29 вересня с. р. відбуло товариство свої загальні збори в рускій школї вправ. Голова о. Стефанович підніс у вступній промові, що товариство опікувалось крім давнїйших руских шкіл у Львові (мужеской і женьскої школи вправ і школи ім. Шашкевича), також новоотвореною рускою виділовою школою для дівчат. Обовязки товариства збільшились через зростаюче число молодїжи рускої, а з другої сторони доходи значно зменшились через смерть кардинала, котрий що року жертвував на рускі дїти 200 зр., і через упадок Галицкої щадницї, жертвуючої нам в послїдних роках по 200 зр. запомоги. Задачею будучого виділу і всїх добрих людий мусить тому бути, через щедрійші датки надоложити ті втрати і піддержати товариство в сповненю его красної цїли.

Касиер п. Врецьона подав наперед стан корінного фонду, а дальше виказав квоти, які в минувшім роцї (від 25 жовтня 1898 до 29 вересня с. р.) вплинули. Дрібні вкладки і датки принесли 222 зр., запомога соймова 100 зр. Більші жертви зложили слїдуючі патриоти і патриотичні институциї: о. Редкевич проповідник з сьв.Юра (з складки в катедральній церкві 71 зр., дар по пок. Михайлї Бандуровичу 50 зр., Народна Торговля 30 зр., асекурация „Днїстра" 25 зр., п. Ольга Барвіньска з фантової льотериї 17 зр. 50 кр., а з складки дитячої в „Дзвінку" 20 зр. 25 кр, клюб Русинок 26 зр. 35 кр., п. Василь Бойко 30 зр., о. Іван Попель з Довгополя (з процесу) 25 зр., п. Моравецкий 10 зр., о. Євгенїй Гузар з пушки шкільної 8 зр. 40 кр., о. Юзичиньский з Острова, др. Коцовский і офіциял Телишевский по 5 зр., п. Левків, почт. контрольор 3 зр. 60 кр., о. Січиньский з Мшани 3 зр.

Видатків мало товариство в тім роцї: на одіж 221 зр. 10 кр. (25 бунд для хлопців і 25 плащиків для дївчат), на обув 138 зр. 50 кр. (35 пар черевиків і 30 пар чобіток), на прибори до науки і шитя 95 зр. 50 кр., меншї убраня на коляду і великдень 30 кр. — Всїх видатків було 507 зр. 13 кр.

Вкінци вибрано виділ, в котрий ввійшли: о. Стефанович яко голова, о. Гузар яко заступник голови, п. Врецьона касиер, п. Гамота, о. Лопатиньский, і учительки Ольга Барвіньска і Литиньска яко члени.

На слїдуючих засїданях займав ся виділ головно замовленем і закупном зимової одежі для дїтий. Так закуплено 30 бунд для хлопців і плащиків для дївчат, спроваджено від майстрів шевских з Угнова, Куликова і Кут 45 пар чобіток і 37 пар черевичків. — Принято до вдячної відомости зложене дару 12 зр. 75 кр. від членів управл. совіта „Нар. Торговлї", і присилку всякої одежі від дра Шевчука з Винограда (в Чехах).

Обговорювано також справу складок в користь товариства. В сїм дїлї зайшло у деяких людий мале непорозуміне. Виділ висилав від кількох років до всїх львівских Русинів свого курсора для збираня членьских вкладок або добровільних датків, уповаючи, що кождий Русин зложить радо на так красну цїль малий дар 1 зр. річно. Тимчасом деякі зрозуміли се, що вимагаесь від них обовязкової вкладки і зваживши, що не суть членами товариства, відказали своєї помочи. Виділ простує сю гадку і заявляє, що просить всїх добрих людий лиш о ласку.

Новинки.

Львів дня 5-го грудня 1899.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував повітового комісаря дра Ів. Левицкого, кабінетовим концепістом в VIII. клясї ранґи. — Мінїстерство торговлї іменувало офіцияла рахункового в гал. дирекциї почт і телеґрафів Ів. Петца ревідентом рахунковим в Інсбруцї, рах. практикантів: Людв. Кременя, Влд. Культиса, Каз. Квецїньского, Йос. Мойсеовича і Йос. Шандровского рах. асистентами в гал. дирекциї почт і телеграфів.

— **Презенту** на опорожнену греко-кат. парохію в Тюдеві надало Намістництво о. Дионизию Рудницкому, дотенерішному греко-кат. пароховп в Бедриківцях.

— **З перемискої епархії.** Завідателем дек. мостиского іменований о. Мих. Ольшаньский парох в Старяві. — Завідательство в Чернявi дістав о. Йос. Тихович. — О. др. Фр. Щепкович катедр сотрудник іменований провізоричним катихитом при мужескій школї ім. сьв. Йоана Кантого.

— **Др. Франц Смолька** помер вчера, в понедїлок, о год. $4^1/_2$ по полудни. Смолька уродив ся дня 5 падолиста 1810 року в Калуши, де его отець був урядником при тамошнім урядї сільнім. Школи скінчив Смолька у Львові і в 1832 роцї вступив на практику до прокураториї скарбу. Але вже по двох лїтах покинув уряд і розпочав практику адвокатску. Рівночасно займав ся дуже живо полїтикою в наслїдок чого богато перетерпів. Вже в молодім віцї здобув собі своєю спосібностию і прикметами характеру значінє і поважанє серед польскої посїлости. В 1848 роцї вибрано его з Любачева послом до віденьского сойму,

---

знов перед готелем, довідавшись ще поперед телефонїчно, що Барнес поїхав по Петтінджіля до Бостона. Коли вибила сема, а его терпеливість все ще не була винагороджена, пригадав собі нагле, що Мічель купував білети до театру касина. Було то може лїпше місце до підглядання, хоч очевидно не міг знати чи ті білети були саме на нинїшний вечер. Опираючи ся на тій слабій надії, побіг до висшої дільницї міста і так станув, аби міг бачити всїх входячих до театру. Десять мінут по осьмій, коли дійшов вже майже до пересьвідченя, що его труд марний, заїхав повіз і Вільзон побачив Мічеля, як вискочив з повоза і помагав висїдати хорошо одітій дамі. Вільзон, що ще перше заосмотривсь був в білет, пішов за парою, з сильною постановою не спускати вже з ока слїдженого. Коли опера скінчила ся, прийшло ему то дуже легко, бо дама відкинула заїзджаючий повіз. Однако трохи здивував ся, коли побачив, що заходили до того самого дому на Трийцятій улици, де рано завели его слїди Рози Мічель. Успокоїв ся, бо коли обі птицї зловили ся в ту саму лапку, то ясно було, що між ними була якась звязь. Видко Мічель сюди заходив, коли перед полуднем зник ему з очий.

Вільзон вже яку годину чатував напротив каменицї — коли дав ся чути прошибаючий крик. Чи доносив ся з сеї чи з другої каменицї, не міг розріжнити, але був пересьвідчений, що то був голос женщини. Той короткий прошибаючий крик був такий страшний, що аж мороз перейшов по нїм. Десять мінут пізнїйше звернуло его увагу що иншого: у вікнї пятого поверха погасла сьвічка. Не було то само собою нїчого незвичайного; він замітив то лиш тому, що було то одиноке сьвітло в цїлій каменици. Коли так гадав, вийшов з дому якийсь пан. В пересьвідченю, що то Мічель, пішов скоро за ним, і аби переконати ся, перебіг на другу сторону улицї і перетяв єї на всклесь. так що рівночасно із слїдженим перейшов коло уличної лїхтарнї, але крок перед ним, де кинувши бистро оком, пізнав, що то не був Мічель. Вернув отже на свое становище, але ледве знов зробив кілька кроків, коли побачив Мічеля ідучого до него з противної сторони улицї. Відотхнувши свобіднїйше позволив ему перейти і слїдив лиш, доки не війшов до готелю, а позаяк Мічель взяв ключ і вийшов на сходи, Вільзон був пересьвідчений, що его робота на ту ніч була скінчена. Поглянув на годинник: була рівно перша. В отвертій ще читальни готелю написав справоздане, післав его до Барнеса і пішов до дому переспати ся, аби рано знов бути на становищи, доки не відбере нових поручень від Барнеса.

Барнес тимчасом так скоро полагодив свої інтереси, що поїздом о дванайцятій в ночи міг вже повернути до Нового Йорку. Отже стратив лиш один день і міг вже тепер цїлком свобідно займити ся тим случаем, котрий обудив в нїм таке сильне занятє.

Коли на другий день одержав справоздане Вільзона, одиноким знаком розчарованя було нетерпеливе торгнене вуса. Три рази перечитав картку, подер єї на куспики і викинув за вікно.

О пів до осьмої пішов Барнес до вказаного Вільзоном на Трийцятій улици дому, війшов до сїний і дармо глядав жаданого назвища. Тимчасом під ч. 5 не було карти, бо пригадав собі, що Вільзон писав, що на пятім поверсї згасло сьвітло, отже знав, що та комната не може бути незамешкана. Аби до неї дійти несподївано, взяв ся на спосіб. Задзвонив в партерових сїнях до мешканя на першім поверсї, а коли двері тихо отворили ся, перепросив служницю, що вийшла до него і сказав, що помилив ся. Відтак пішов на пятий поверх і задзвонив вже до властивих дверий. Зробив то тому, аби не упередити свого приходу і щоби не міг відійти хтось такий, котрий не хотїв би его бачити. Ждав кілька мінут і задзвонив другий раз, але дармо. Порушив тихо клямку. На велике его здивоване двері відразу отворили ся, війшов і замкнув їх за собою. Спершу гадав, що єсть в пустім мешканю, однако коли заглянув до другої комнати пересьвідчив ся, що мешкане було замешкане. Хвильку забагував ся, відтак війшов тихо до комнати: не було тут нїкого. Осторожно вернув до входових дверий, замкнув їх на ключ і вложив его до кишенї, а відтак війшов назад до комнати. Була она хорошо і з смаком устроена, вікна виходили на улицю; між ними стояло елеґантне бюрко, з поотвираними перегородками, немов би хтось лише що сидїв. Стояла на нїм лямпа, була імовірно там сама, котрої сьвітло як то Вільзон бачив передількома годинами, нагле погасло. Ошклені двері вели до сусїдної комнати; поглянувши крізь шиби до комнати Барнес побачив лежачу на ліжку жіночу стать. То відкрите змішало его сильно і спершу не знав, що робити. Може то була пані Роза Мічель, як себе назвала; але видко спить, а він зайшов до єї мешканя без оправданої причини. Хоч мав на неї трохи підозрінє, то однако розумів, що без поважнїйших доказів від тих які мав, не могла бути потягнена до нїякої відвічальности. Коли так ще стояв перед скляними дверми, міркуючи, що зробити, упав случайно его погляд на поміст. І зараз очи его приковало щось до себе, що навіть в такім привиклім до ріжних несподіваних видів чоловіці, викликало дрож страху. Вузенький багряний потічок перетїкав з під замкнених дверий і вив ся ще кілька цалів вздовж краю дивана. В миг ока схилив ся і умочив в нїм палець.

— Кров! — скрикнув тихо запираючи віддих.

Відтак знов поглянув уважно крізь шиби до запертої комнати і не надумуючись довше

де знов дня 14 вересня того самого року вибрано его першим віцепрезидентом. В соймі належав до вольнодумної лївиці, але рівночасно опирав ся скрайним домаганям радикальних елементів. По розвязаню того сойму прожив Смолька до 1861 року серед праці адвокатскої у Львові. В тім році вибрано его знов до перляменту і там вибив ся він на найвиднїйше місце виступаючи в обороні свободи і автономії. Від р. 1879 до 1881 був першим віцепрезидентом палати, а від 1881 до 1893 президентом. В тім році задля старости уступив з того достоїньства і не займав ся вже справами політичними. — У Львові лишив по собі памятку в виді кінця Унії люблиньскої, до котрого дав почин в 1869 році і жертвував на ту ціль звиж 70.000 ср. — Похорон дра Смольки відбуде ся в четвер о 11-ій годині рано на кошт краю. З усіх сторін, від автономічних урядів, інституцій, мужів державних і послів наплївають до родини покійного кондоленцийні телєграми і множество вінців на домовину. З ратуша, соймового будинку, касина міщаньского, банку гіпотечного і ин. повівають жалібні хоругви.

— **Товариство взаїмного кредиту „Дністер"** подає до відомости інтересованих членів, що подібно як попередних лїт так і сего року за-для виготовленя інвентарів та замкнень цїлорічних до білянсу не будуть ся виплачували позички анї висилали нові скрипти до підпису, почавши від 18 грудня н. ст. 1899 аж до 8 січня 1900 р. включно. Хто отже має підписаний скрипт, нехай старає ся зреалїзувати позичку перед 18 грудня, а хто наміряє ще старати ся о позичку, нехай вносить подане вчасно. Також вкладки щадничі не будуть принимати ся анї виплачувати ся від 26 грудня 1899 до 1 січня 1900 включно, бо послїдних пять днїв обраховують ся відсотки і виготовлює ся замкнене річне — та тому зволять П. Т. вкладчики свої справи полагодити перед 26 грудня с. р.

— **Убийство.** В Лонцку коло Нового Санча господар ґрунтовий Йосиф Арендарчик, убив сокирою свого зятя Войтка Турка. Причиною була сварка о ґрунт і о довги тяжачі на реальности. Убийник сам зголосив ся до суду.

— **Огонь.** В Корничи коло Коломиї погоріли дня 29 м. м. т. е. в середу о $5\frac{1}{2}$ годині в вечер приходство зі всїми будинками; серед великого вітру все в протягу пів години зрівнялось з землею. Будинки убезпечені в „Дністрі", шкода пароха не убезпечена поверх 2000 зр., уратовано лиш худобу і коні. Огонь після всякої імовірности був підложений, бо почав горіти ріг стодоли від поля. — В Винниках коло Самбора вибух дня 1 с. м. в само полудне огонь, що знищив 11 селяньских загород. За причину пожару подають необережність з циґаром. Шкода переважно обезпечена.

— **Загальні збори членів „Товариства сьв. Петра для запомоги убогих руских церквей".** Рішенем з дня 13. жовтня 1899, ч. 8774, оголошеним в XVII. ч. Архієп. Відом. з с. р., скликує М. Ординарият загальні збори членів „Товариства сьв. Петра для запомоги убогих руских церквей" на день 7. н. ст. грудня с. р. з такою проґрамою: По відправленю сьв. Лїтурґії в церкві духовної семинариї в Львові, о годині 8 з рана, наступить о годині 2, а евентуально о годині 3 по полудни в тій-же семинариї: 1) отворене зборів і вибір президиї на час зборів; 2) справоздане секретаря і касиєра; 3) вибір комісиї ревізийної з трех; 4) зміна статутів; 5) вибір предсїдателя і виділу; 6) внесене уступаючого виділу а евентуально і внесеня членів. М. Ординарият виражає при тім желане, щоби в виду важности справи і конечности зміни статутів, до котрої вимагає ся присутности $2/3$ членів, явили ся на зборах всї члени.

— **Будова зелїзниці** з Тернополя до Збаража розпічне ся з весною 1900 р. Офертова розправа відбуде ся сими днями.

— **Директор учительскої семинариї в Самборі,** п. Иосиф Керекярто, подав ся на пенсию, а що занедужав, то управу семинариї обняв в его заступстві старший учитель, пан Кароль Кротохвіля. На посаду директора тої семинариї розписано вже конкурс.

— **Нещаслива операция.** Недавно закінчила ся в Варшаві судова розправа против одного з професорів університету за те, що в оперованій рані лишив пенсетку, в наслїдок котрої хора умерла, а небавом відбуде ся друга подібна розправа. Перед кількома днями прибула до Варшави пані І. з Сїдлця, бажаючи позбути ся воля на шиї. Операциї довершив др. Х., причім для затамованя крови заложив тампон з вати, але без нитки, щоби пізнїйше сей тампон видобути. Дальше лїчив пациентку иньший лїкар, і сей замітив небавом у хорої грізні обяви, чим раз то висшу горячку, а то навело его на думку, що в рані лишено якесь чуже тїло, і що настає заражене крови. Повідомлений про се др. Х. зробив умисне операцию для усуненя того чужого тїла, і справдї найшов в рані забуту вату, а довкола неї ґанґрину. Хора умерла на другий день. Др. Х. подав за причину смерти запалене легких, але родина покійної, дізнавши ся про все, зажадала секциї тїла і виступила против др. Х. на судову дорогу. Покійна числила 25 лїт і була жінкою урядника.

— **Зелїзнича катастрофа.** З Градця доносять під д. 3 с. м.: В ночи наїхали на себе на стациї Штернталь два товарові поїзди. Один кондуктор погиб на місци, а один тяжко покалїчений. Вісїм ваґонів ушкоджених. Причиною катастрофи мала бути мрака.

— **Помер** у Львові звістний лїкар зелїзничий др. Шмідт.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 грудня. Субкомітет спільної угодової конференциї відбув вчера пополудни засїдане. Як зачувати ухвалено, що заступники поодиноких клюбів мають своїм клюбам предложити внесені проєкти. Від рішеня поодиноких клюбів зависить, чи дальші переговори будуть відбувати ся на основі предложень субкомітету.

Берлин 5 грудня. Deutsche Ztg. одержала вість з Льондона, що Голяндцї в цїлім північнім Каплянді, явно прилучують ся до Бурів. Число ворохобників подають на 8000.

Льондон 5 грудня. Доносять з Ледісмес з дня 25 падолиста: Бомбардоване зробило в послїдних днях більше шкоди як перше. Убито 11 вояків, більше число цивільних і 4 полїциянтів убито або ранено. Сили Бури виносять 10.000 людий.

Надіслане.

На Коляду — На Різдво

видало Руске товариство педаґоґічне слїдуючі нові книжки!

ілюстровані:

Байки братів Ґрімів	25	кр.
Казки Андерзена ч. 1, 2, 3, 4, 5, по	25	„
Байки Брянчанінова	25	„
Байки народні ч. 1 і 2 по	25	„
Василь Чайченко: Робінзон Крузое	40	„
Іван Франко: Дон Кіхот	40	„

не ілюстровані:

Іван Спілка: На чужинї	20	кр.
Мих. Коцюбиньский: Оповіданя	20	„
Олекс. Катренко: Оповіданя	20	„
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до Лїлїпутів	25	„
Стефан Пятка: Дарунок руским дїтям	20	„
Віра Лебедова: Малі герої	25	„
„ „ Гостинець дїтям	25	„
„ „ Оповіданя для дїтий	20	„
Молитвенник народний по 15 і	20	„

(Повний катальоґ всїх видань в кождім числї часописи „Учитель")

Дістати можна в канцеляриї товариства ул. Театиньска ч. 19 у Львові.

Купуючим за більшу квоту відповідний рабат.

пхнув двері і увійшов. Один погляд і досить: „Убийство!" — вирвало ся ему з поміж затисненых губ. Переступивши осторожно калужу крови на диванї, приступив просто до ліжка і розпізнав сейчас черти дами, котра жалувала ся, що їй украдено дорогоцінности. Можна би було думати, що спить, кобы не ознаки болю, який відбив ся на єї лици ще по смерти. Спосіб, в який позбавлено єї житя, був і простий і страшний: підрізано їй горло в снї, що було легко розпізнати, бо труп був лиш в одній нічній сорочцї. Обставиною, котра зараз звернула увагу Барнеса було то, що калужа крови була недалеко дверий. Була она на шість кроків від ліжка віддалена а там була друга, що повстала з витеклої з рани крови і котра сплила на поміст. Обі ті калужі не лучили ся з собою.

— Ну — погадав Барнес — я перший на місци злочину і ніхто не заколотить менї тут спокою, заки всього добре не розгляну і не розслїджу.

Та комната була властиво великою нижою, полученою з сусїдною комнатою і перше могла служити за комнату до їдженя. Одно вікно виходило на вузке подвіре, в розї був хорошо різблений коминок. Барнес відхилив занавіси в сусїдній комнатї, аби впустити більше сьвітла і коли оглянув ся, впали ему в око два предмети: умивальня наповнена водою, котрої краска зраджувала, що убийник заки відійшов, змив слїди крови з рук і на коминку купка попелу.

Барнес займив ся насамперед одежию дами, зложеною на кріслї, перешукав кишенї, але нїчого не найшов, замітив лиш, що від спідницї був відтятий кусник материї, а коли оглянув инші части одежи, впало ему в очи, що всюди було так само. Як блискавка мигнула ему одна гадка. Приступив до ліжка і оглянув нічну сорочку на трупі, глядаючи знаку безуспішно, аж коли обернув тїло побачив, що и при сорочцї відтятий знак.

— То пояснює кров при дверох — погадав Барнес. — Витягнув єї з ліжка близше до сьвітла, аби лїпше доглянути знаки і відтяти всї. Відтак заволїк назад на ліжко, аби ходячи по комнатї не переступати трупа. Яка зимна кров у того драба! Але звідси ясний доказ, що єї назвище не було Роза Мічель, бо инакше не було би причин вирізувати знаків з одежи, коли то назвище померша надала собі супротив многих людий.

Відтак розслїдив Барнес коло вікна купку попелу, зібравши єї осторожно на папір. Той розслїд довів его до двох внесень: насамперед спалив убийник кусники материї, відтяті з знаками, а відтак спалив якісь листи. Що той чоловік робив з цїлою розвагою, сьвідчило, що всьо згоріло цїлковито, нїчого не уникло полумінн, крім двох завішених коло кусників материї ґузиків і частини якоїсь куверти. Барнес, злий, кинув попіл до комина і звернув цїлу свою увагу на бюрко; повитягав всї шуфляди, заглянув у всї кути і щілини, але всякі гляданя були марні. Не найшов нїчого крім неуживаного листового паперу і звичайних куверт. Коли знов вернув до місця, де лежало тїло, побачив якийсь куфер, підніс віко і увидів ріжні річи, порозкидані. Видко хтось перешукував їх скоро і тому лишив в такім неладї. Барнес виймив кожду річ окремо і уважно єї оглянув. При білю і значених предметах, всюди були повитинані знаки.

— Мусїли бути важні причини до укритя назвища тої женщини, инакше опришок не був би так старанно поусував знаки — сказав Барнес до себе.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом Б. І. Вебера. — (Телефон число 569).